

[Fogh Rasmussen]

anfører i bemærkningerne, er bl.a. andet, at der findes kvinder, der fyldte eller fylder 62 år i begyndelsen af 1984, der så sent som i oktober og november 1983 er blevet forsikret af lokale skattemyndigheder om, at de ville få det forhøjede personfradrag, når de fyldte 62 år, og som har disponeret efter denne oplysning. Jeg skal blankt erkende, at vi faktisk også har fået den slags henvendelser. Vi har også oplevet reaktioner fra mennesker, der beskriver lige præcis denne situation, at de har disponeret i tillid til nogle regler, som altså viste sig ikke at blive gældende. Det er selvfølgelig en beklagelig situation, hvis det er tilfældet, og jeg vil gerne sige, at det er klart noget, som vi vil se på i udvalget. Ligesom skatteministeren må vi sige, at det vil være betænkeligt, hvis vi fjerner os yderligere fra hovedprincippet om, at kun pensionister kan få skatten nedsat med det forhøjede personfradrag. Vi er selvsagt heller ikke upåvirkede af oplysningerne om, at en gennemførelse af forslaget vil medføre et provenutab på omkring 125 mill. kr.

Vi er som sagt klar over, at der er nogle problemer af afgrænsningsmæssig art, som også ministeren har redegjort for. Men ministeren har ganske ret i, at der altid vil være den slags grænseproblemer. Vi kan altså ikke støtte forslaget, som det foreligger, men vil gerne i udvalget se på, hvad det egentlig er for nogle problemer.

#### Aase Olesen (RV):

Det radikale venstre stemte for det forlig, som blev indgået mellem socialdemokraterne og regeringspartierne om en pensionsreform, og vi er i princippet enige i, at man ikke skal blive ved med at give enlige kvinder dobbelt personfradrag, alene fordi de er kvinder, og altså slet ikke se på, om de får pension eller ej. Det synes jeg er vigtigt at sige, for vi bliver nødt til at sige til kvinderne, at hvis de vil have ligestilling, må de også opgive positiv særbehandling.

Men i øvrigt er jeg meget enig i den tale, hr. Tastesen holdt, for jeg synes nok, man kan klandre skatteministeren for at sige, at lige gyldigt hvor man sætter grænsen, er der nogle, der kommer i klemme. Det er jo ikke rigtigt. Hvis folk ved det i forvejen med en vis rimelig frist, burde folk ikke komme i klemme alene ved, at der ikke mere eksiste-

rer en positiv særbehandling. Så bliver man nødt til at indse, at det var i fortiden, man gjorde sådan, og at man altså ikke har mulighed for det mere.

Men jeg synes, det er rimeligt at se på den begrundelse, SF har givet forslaget, uanset hvor rimelig den i sig selv er, nemlig at en del kvinder måske har fået en forkert vejledning hos kommunale myndigheder. Når jeg egentlig er lidt betænkelig ved den begrundelse, men alligevel siger, den er rigtig, er det, fordi jeg fra et andet område ved, at folk meget ofte får forkert besked – med eller uden god eller vilje. Jeg vil gerne tro, at skattemyndighederne har været i god tro, når de måske på et eller andet tidspunkt har sagt til en kvinde, som overvejede f.eks. at gå på efterløn, at vedkommende kan regne med dobbelt personfradrag, dels fordi loven er lavet ret hurtigt, dels fordi man jo ikke – i hvert fald ikke på lang sigt – kunne forudse, hvad der ville komme ud af forligsforhandlingerne. Men jeg ved, at man også i sociale forvaltninger giver forkert besked til folk, somme tider endda med meget ond vilje, som når man siger, at forbedringer på bistandslovsområdet eller på andre områder bare er valgflæsk. Jeg synes, det er på sin plads at sige her i dag til folk, der arbejder i kommunale forvaltninger, at man ikke med baggrund i dette forslag, som måske kan gå igennem under en eller anden form, skal blive ved med at give folk forkert besked og regne med, at folketingsretten ændrer lovgivningen i overensstemmelse med den forkerte besked. Det synes jeg er vigtigt at sige i denne sammenhæng.

Når hr. Tastesen siger, at han er skuffet over ministeren, må jeg henvise forligspartierne til at prøve at blive enige, og jeg skal ikke her i dag forsøge mig som forligsmager. Men jeg noterede mig, at ministeren sagde, at han ikke kunne gå ind for den generelle forlængelse, men erkendte, at der var nogle grupper, der var kommet i klemme. Der ligger måske den åbning, vi skal interessere os for i skatte- og afgiftsudvalget, altså hvilke grupper det drejer sig om, og det er vel først og fremmest efterlønsmodtagere.

Som konklusion kan jeg sige, at vi er positive over for forslaget, men vil sætte spørgsmålstegn ved, om tallet 1984 er det rigtige årstal for så vidt angår efterlønsmodtagere. Vi synes altså, man burde overveje, om man